

הַלְכּוֹת שֶׁבֶת סִימָן שִׁי

קיג באר הגולה

(א) **הו' מקצתה:** הנה *יש אומרים (ב) דאין בקנה שקד (ג) *בשל אינזוחוי. (ה) ואפלו גורגות וצמוקים שבנרו מתרים (כליבס סי' לה' ב' בהרין סוף פ' ב' ירושלמי): ג (יר) יבין באstor אכילה בין באstor טלטל, כל דבר שהינה ראוי בין ה' שמות, (ט) אם ארע בו דבר שנטול כל בו ביום וקנור ונתקן בו ביום, (ט) שודר להחרו, אבל דבר שהקנה בין השמות (ט) אסור כל היום: ד גורגות וצמוקים שחיו ארבעים רביעי ה' נון בושׂתניר בר ברכוש ובר ברכוש ובר ברכוש ליטול. (ו) עבשׂתניר בר ברכוש בר ברכוש

מקעים. ורקשה גען שמשות בקר נתיחסו והם ראיים לא-אייה. (ז) אָרְעַלְפִּי שלא נדעו נ-באלט בעותה שעה שעטיפשו ואחריך נודע להם שבון המשות בקר כי יכשים, מיפור: ה "ג'רונר" וצמוקים (יח) דקוז ולא קוז, דאייא אינשי דאקליל לה ואייא דלא אקליל לה, אי אונגה גפיק לה מהותה מוקאה, ואי לא אָמֵן (ט) אָמֵן ראיים והומינס. קומנה (ט) לאו מלטא היא: ר טכל

באר היטב

באותו סדר שראה פלטן שם, וכיב' פקריל', **וזנן ביז"ד** סיקן רשו, אקל סב"ח סיקן שח מחד לפלאלו וכיב' פקריש'ל, **ולמ"א** באסקין שלא סיק ה' קאריך בז'רץ זה וקסים: **כלין יש** להזכיר שלא יבוקה מדו עד שיילזנו לברתו, ע"ש. **ונגן ספר** קל כל מכחשה שהואה בינו מטוללו לאיה קומ שרצחה, ע"ש. **בבית-יעקב סיקן קב:** (7) **אים ראיים.** כתוב בע"ש: **תפמים שנותנין צליהם** ממם ביגיה בע"ש ואינם ראיים וכשבת בעשים ראיים, דקמורות בשיטת:

באו ר הלה

דעתם בקארד הילכה בראור הפוחלץ נר של קוליק(27): * יש אוקרים אין
ההננה שין וכו'. עין באלה ובча שבב דאשיך רום דעה ואשנה סופת וכו',
הען בספין תחא פען ג, עין כספר פיח' מאיר שפקק פאוד על מה שבקב
הכרייה צאללו ברכות וכו': * בשעל אוניההו. ולפי זה איניההו
שהקליק נר קבנ' טמשות וכבה אמריך, מקר לישואל לטלטל ספנ'ה אס' טר-
בק(28) בנתאנן יונאל בעית איניההו. אם לא שטוליך קאייההו לונען
ישראל, זו גועשה בטיס בכל השבעת. דכלעל בטימן שט' בטשנה ברורה

שנה מחר צקה, וחלשו קאניז'הוּדי או צדו בשבת, אף שהדבר הוא של אינז'הוּדי לכל עלה אסודו, וכן באסוד נולד גם-ה-הביבה: (יג) ואפל גראזרות וכו'. רוזה לומר, דאך שהעליה קאניז'הוּדי מבעוד יום לבשן וdochן בידים, מכל מקום לא חל עליה שם מקאה. וזאת בספר בית-האר שמקפק בזה קאך, בין דתתיה בגדים ולא חצי לאכילה, אטו משום דאיינז'הוּדי הוא נחן דעתו יונר לעזה? וזאת שם שמאדריך בזונה, והפרץ סובר אם-בין קפראש פמיini השלחן-ערוךך וכן אברנורות זטמאניק דסוזן ולא קוז, וכקרלעטן בעסיף ה דפוקה השלחן-ערוך שם דמהני קומנה, בזה שפיק הפלבו האינז'הוּדי אפלוי אי לא הומין פאגן, דאיטן מקאה מערעתו⁽¹⁴⁾, אבל אי לא חוו לנוּרני, דיקמא לאן מהני בישנאל, בזה אין נפה-א-מעה בין ישנאל לאינז'הוּדי ג: (ד) פין באפור אכילה וכו', קאי בזון בין קני רובעא טפי קרייש לאען אפור אכילה, רוזה לומז, שלא מביע לאען טלטול בצלמא, בונאי אטראין דאיין מקאה לחצוי שבת יטפר לטלטלן אחר שנטולק מעליו שם מקאה, (ט) אלא אפלוי לאכלו מתר: (ט) אם אבע בו דבר וכו'. בגין (ט) שיידדו לשמים על האטומיקס נהתקחו עד שאין ראיין לאכילה, ואחר-כך שייפון השליש ונתקבשו עד שענשי ראיין, חור לקטרו: והטעם, ראיין שיז שמקאה לחצוי שבת פין שפין-המשמעות היה ראיין⁽¹⁵⁾. כתוב התש"ז: אונטל טפל בו בשחת אין לטלטלן אחר הפליחו⁽¹⁶⁾, רקא מקאה היה מחייב חסרון פיס, רקא אדים מקפיד שלא להשפשש בו דבר אחר, ודלא כהמקlein לטלטל איזו מפעם דאיין אקאה לחצוי שבת, רקא פיז-המשמעות גס-בן קיה מקאה מחייב חסרון פיס ואין לטלטלן או לשום דבר, וועל-פנ אונ-על-פי שעיפר לאפור טלטול של בז-המשמעות, על-פנ

שער הצעיר

(*) אין משמע מוגן*. ולפי זה פשות ואבנים ומאות וביציאן בנה, אין נפקה-תבנה בין של אתו-הודי לישען, והוא לאו אפלו הזקנה כבעוד וום לא מתקבא⁽¹³⁾, וזה שפלו תבריה וכתוב יוכן לבייזן בנה. אך פריך עין קצת,מאי טעמא מטור ברכמ' א-ברגורות ואצחים, קלא שם מס'ין קומעה לא פהנ', קדילמן בעניר ה, ואולי גם הוא יפרש מהו לא מדו: (ט) כל הפטושים: (ט) הראיש וחופפות: (יג) רשי' בבייצה: (יז) רשי' שם: (טז) פן כתבי שפאמ-דרקי וסתקד-משה ולוביישען לישוב דברי טבלבו מהשגת כבית-יוסוף והקחש פשיטא דשי. ואקרו דרבך זה קונה אמיןא קהו בא-ברגורות גאנקון, הקא פונן גונדים ולא חונן, קא פשטען הוה מקרי גמור בגין ארכם וגכו שטפבנגן:

Tél (France) : 01.80.91.62.91
Télé (Israël) : +972.77.466.03.32
contact@torah-box.com

הלו^ת שבט סימן שי

דבר ש אסור לטלטול, אסור לתוך מחתו כל שיפל לתוכו, מפני שהוא הכל בטלטול (ב) וכן מטה מטבח כל מטבח לכפות עלייו כל, וכלב (ט) (ככ) שלא יגע בו: ד' *מיטה שיש עליה מעות, או אפללו אין עליים עתה (כט) וכי עלייה בין השמשות, אסור לטלטלה, דגאו דהתקאאי לבין השמשות אתקאאי לבלוי יומא. הגה (כד) ואפללו לעזר גופו או לעזר מקומו (כט), והוא הדין לכל דבר-חדר שמנוח עליו (ט) אסור. אבל אם אין עלייה עפה מעות וגם לא קינה עלייה בין השמשות, מטר לטלטלה אפללו יחרה לטמות ובהיקת עלייה מבוגר יום, בין ששלגון קנים בין השמשות: הנה (כח) ניש אוסרין ביחס לכך והנימ בכם אע-על-פי ששלגון מבוגר יום (שור בשם ר'ה), וכך אסor לטלטול ביס של מעות אפריעלי כי שחשיא במעות מננו מבוגר יום. (כו) אל-א-אמ-יכן עשה בו מעשה שפתחו מלעה וסלקו מן סחורה, ובן נוגין (הגאים כב'ח), (כז) קיה, (ט) לזרקה גופו או לעזר מקומו קשר. וכן בזמנים מקפור בקביר, הוזיל ועקר ספנד עופר ללבש, אם הוציא אותה מטר (כ) קלبس הפגר, (כח) והבאים בטל אצלו; (כט) אבל אם שכח בו מעות

הנני בדור שפָעַמְגָע אָרוֹן בְּמִשְׁׁמֶן סִינְעָן רָסָה זָאָג. עַיְש. וְעַן סִינְעָן תָּקֵא
 סָסָא בְּכָבֵיא: (א) אָסָרָה. צִיְּנָה בְּחַדְפָּת בְּכָבֵה, עַל יְמָן שָׂמָן סָרָה:
 (ב) לְנַעַךְ גּוֹפּו. וּמְיַאֲמָה בְּחַדְרָה: (ג) לְלַבְשָׁת. אָפָלָה בְּבָרָה. מְיַאֲ:

(ס) שלא יגע. אף-על-jab דמקצת מטר בגיה שמי' שסימן הוא סמ"ב, כיון שהגיה היא יtzur דבר מוקה, אכל הא גביה היה לצוף דבר מוקה, בז' ה'ה; או "יל דמש" כאן וב└בד שלא יגע בו

משנה ברורה

דעתה מזיהה על יום השבת ש"ה מקצת מזמן זה, דקה בינו לשבתון עד למחר שיקלטו טעם הטעמים⁽²⁹⁾; ו' (כ) ונמצא מבטל וכי'. וסוי כסותר הפליג⁽³⁰⁾ [טור]: (ב') אבל מתר לכפות. הינו, דלא כרבבי יצחק דסבירא לה דאסחד לטלטל שום קלי אלא בשכלי דבר המתר לטלטל⁽³¹⁾: (כ') שלא יען בו. ואעריל-גב דמתור לנע במקצת, כדרעליל בסימן שיש עניך ג. הכא אביצה קאי וקדדי שלא ניענע אתה⁽³²⁾, אבל דבר שאינו מתגרנד על-ידי הניעה, שנרי ובאר הפלחה ומאר"א, וזה ראה לנו, וכן צמב בזנוך-ההרים, ורק לא במנגן-אבענסם וט"ז⁽³³⁾: ז (ב') ורקיו עריכ בין הרשותות מזיהו: (ג) שבירתי בגו השרבך הלא אם בעזינו במשפט

שעיף-קען בו [פמגא]: * מפנה שטח עלייה. מפנה אפלר לא סיר הקנאות עלייה בדין-השפטות, אסור לשלטן בעון עליין, ומשחת לה שהণימן אתו יזרוי או תילך קפעות בשחת לדתך ישנאך. ואם שור לנער או קפעות מצלהן, אין באפיק שעה עירוף-קען ב-פמגא אבן-חטם נושא דלא ענשה בסיס ביטמן רסה עירוף-קען ב-במגן-אברהם מושע עדרונו נושא דלא ענשה בסיס בינו שלא דיו אץ' בדין-השפטות, והקר לער' (38). * והונדים עלייה מבעוד יום וכו'. באעת כנה נ Kol לטעמינו יותר וסביר, דאכלו הניתם עליך בשחת ואחריך סלקם מפה. בזין שלא סיר אלייך בדין-השפטות, אף שפערירח קינה לא עשו, ובין שרוי, אלא הנטש לשון זו לאופקי מדעת ורבנו שם האcosa, דהא מורי בשחנתה עלייה מבعد יום ואחריך סלק מנה. דאכלו באכן זו אסוד:

וְכַדְלָעֵל בִּסְמִן שְׁתִּים עֶזֶר דֹּבֶר אֶפְלָגֶל לְצַדְקָה גּוֹטֶר. דָּרֶךְ גּוֹפֶר וְאֶסְתָּר אֶפְלָגֶל לְצַדְקָה גּוֹפֶר וּמְקוּמוֹ, בָּם דָּין הַמִּשְׁהָקָה הָאֲכָתָה לְאָסָה, בֵּין שִׁיחָנָה בְּהַרְקָיאָה לְהָא, מִסְתְּמָא מִנְחָה לְהַמְּקָומָה לְאָהָתָה הַזָּהָר מִשְׁעָר קָלָל וּקְרָב בְּיַחַד בְּעַלְמָא, אַיִן שָׁסְמָקָה כְּפִיס, פָּנָן חַכְמָה הַפּוֹסְקִים. וּכְסָבֶב הַמְּגָנָן-אַבְרָהָם: וּלְפִי דָה אֶפְלָגֶל לְצַדְקָה גּוֹפֶר אוֹ מְקוּמוֹ מְפָרָה, דָלִיקָה, וְהַכְּיָא רְאוּיוֹת לְהָא, וּבָן בְּפִרְישָׁה אַ-אַמְּדָן עָשָׂה וּבָכוֹן. דְמָעָשָׂה זוֹ מִבְּטָל הַמִּקְשָׁה לְחוֹדָה וּמִמְעָשָׂה וּפּוֹ. עַזְן בְּקַעַיְרָקָטָן כִּיה מַה שְׁבָתָבָנוּ בְּשָׁם הַמְּגָנָן-אַבְרָהָם וּשְׁאַרְיָה יַמְלֵל מִקּוֹם לְדָנָא מִסְפִּים בְּסֶפֶר אֶלְיהָ רֶבֶה. רָאֵף שְׁהָפִיס מִינְחָד מִקְשָׁה מִקְהָתָת חֲסֻרוֹן כִּיס. רַק כְּקָתָם כְּלִי שְׁלָלָאכָתוֹ לְאָסָר וּשְׁרֵי בְּחָה) דְּהַבְּיס בְּטָל אַעֲלוֹ. רֹוּחָה לְוֹמֶר, עַל-לִבְנֵן מְפָר (כ) לְעַאת מַוְּעֵד עַד פְּתַבָּה, דְאֶפְלָגֶל אָם נְסִבָּר לְמַעַלָּה בְּדָעַת וּרְבָנוּ פָּס דָאָף לְצַדְקָה כָּא שְׁרֵי לְמַן בְּתוֹךְ הַפִּס וְלַטְלֵל מִפְנָה, (כמ) דָהָא צְדִין דָלָא גְּפִיד בְּנָמָתָה הַעֲקָר לְבָדוֹר נָנוֹ, הַהְוָאיל וִישׁ עַדְין מִעוֹת בְּהָכִיס, אָסָר גְּנוֹד, (ככ) דָלָאו דָקָא שְׁכָחָה, דְאֶפְלָגֶל אָם הַפִּס מִעוֹת בְּכָהָן מִבְּעוֹד מִקְשָׁה, מִבְּלֵל מִקּוֹם מְפָר לְטַלְטַל הַפָּגָד אָף בְּעַזְדָּשָׁה מִעַדְעָות מַנְחָה מִקְדָּמָה (ככ) אָסָר לְהַבְּנִים יְדוֹ בְּהָכִיס, דָלִיל-כְּלָבִינִים הַפִּס גַּעַשְׁתָּה גְּנִים בְּיַיְן הַשְּׁמָשָׂות אַתְּקָצָאִי הַפִּס לְהַמְּגָעָות; (כמ) וּמִבְּלֵל מִקּוֹם אָם אַיִם עַל עַקְרָב הַכְּבָד, גַּס-כָּן צְרוּף לְנַעַר קָרֵם שִׁיטְלַטְלַט הַכְּבָד,

עליך מחר לנערן, וכל-שָׁבֵן שֶׁלֹּא נעשית הַפְּשָׂה בְּסִיס לְכָל הַשְּׁבָת
הפסים (יש) קאותו רפקחה שעלייר[וֹ], ובין דקעות גויי מקאה מה
(כח) וויש אוסרין פטור לך. טעמי, רהא גערע משאר קליל ש
ומינקידר שלא להשפטש ביה פשミיש אחר זולת זה זומבל נוקום
עליה, דהונמה לאו מלחתה הייא[וֹ], על-כן דינה במקחה מחייבת חסר
גופו ומכוומו אסרו, ונשאר במתפה על קאנז'א שפְּטָבָב לשיטה זו ד
ובאוור האג'א מאסכים לזרו. עין מה שכתבנו לאקה: (כט) איזה, לצ'ן
שׁשָׁבָת בְּהַמְּעֵנָא שְׁחִינָה בְּהַמְּעוֹת הַגּוֹרָא]: (כד) מיה, לצ'ן
אקורנים שְׁמָמָה עַל זה וסבירא להו דרישתו זו אסרו בכל גוון
לקשות. כל שאין דרכו להתקיף להנימ בודקרים אמרים איענו בכל
לצער גופו או קומו, ובן הקדים (טו) בספר ביתמאיר, עין שם:
אכלה לושות-הורהבים, ולא אמירותן ותביס קויש מאורי זמגן אברא
גופו ומכוומו אסרו, וכמו שכתבנו בסעיף-קיטן זה וכו', מכל מוקדם
עליהו בחל להנימ בו גם ברברים אחרים: (כט) אבל אם שבד
לבקש שפְּטָבָב ישבח ויזא, ובראמים לבעסן, ורק לטלטל מתר. וזה
יום ונדעתן קינה שפְּטָבָב שם כל השבת, אף דהיכיס יעשה בסיס
בביס, והבגד לא בעעה בעסיס הואיל ואונם על עקר הגד זומבל
בסיס להפעות ואפלו לאחר שהיסרו הקמעות מתווין, דהרי על-כל
אכלה בגעור יראה לנער מתקלה, (כט) קיש סוכרין דאך שבד

שער הצעיר

(ג) כל בפוקוסקם: (ה) לביישישן: (ו) וענן שם שפה האקל עוז דוד קיימר כינה, שפכט שם דמפעטה קטרן ביס נקרה כל שעניך לא קפודייד לינדר לו מקומן⁽³⁴⁾

(ד) נער ומוורו שבת קכ'ג', וביס הנטידן למענות הבל און גרא לנטידן ליטיד לו פוקום, ועליכן כו' דנו רק בשאר כל' שמאלאכטו לאסורה, עין שם: בספי נער ומוורו שבת קכ'ג'

(ה) דלעטן טעלטל, קלאור כי שרי לערעת קוריא-שפכט קווחלה דלעטן גופו מער נמיין: (ו) ואך קאנגע-אברטטם בעצמו פטב לאען דקען דקשייר-קען ז'

העתקתי באשנה ברויה טיער-אטן כת, דאסאד להביס דיו מהטיכט, נתם הלא ארי שניה המעות מאה בייזה-משות בהיסיס, מה שאין נן בה שבשתה

(ז) מונך בו קענות כלל, רק מעד שיחא גאנזה דמפעטה פקרון כת. לוה סטב קאנגע-אברטטם פיזון דזונין דאנון מנטפיד זטפיט בו ים דקרים אונז און מונך ז'

(ח) פגן-אברטטם, וטפכט דפה דקטט ברק'א "שפכט", משומן דליך-קענות אין להכט שפא ישכח וגנא ענטעניז לא בענעה מקרור ז'הה⁽³⁵⁾; ז'לענעה זעט, מושם זרעה לרשמעני לדיקא דתיכא דהפטעות על עקר הבגה. בטען שהפיכת פטוד לארכן, אפלוי לאנער מתרלה קודם שפטטלל הנטיכר:

(ט) מגן אברטט: (כ) אליה רעה: (כ) מגן אברטט בשם קראטט:

הַלְכָזֶת שְׁבַת סִימָן שִׁי

כיאורים ומוספים

דברר המוקצה, אף בשאון חש שםיו יהו המוקצת על ידי נגעותו. ולעיל (ס"י שח ס"ק י) הזכיר את שנות המגנ"א.

[משנה ב' ס"ק כ]

דִּין קָסִיס קָאוֹתָה קְפָקֵצָה שְׁעַלְיוֹ⁽³⁴⁾.

(34) וסוד דין בסיס, מבואר ברשי" (שบท מ', א ד"ה לדבר וד"ה הא) שהוא מושם שנעשה הבסיס טפל למוקצת, לעיל ד"ה קר מהבטלה ממנו תורה כליה.

[משנה ב' ס"ק כה]

דְּקַמְקָנָה לְאוֹרָה מְלָטָה הַיָּא⁽³⁵⁾.

(35) וכן נר [קערה שמניחים בה את השמן והפתילה] שלא הדליךו בו מעולם, כתוב בבייה"ל לעיל (ס"י רעט סי' ד"ה נר) שנחשב בכלל שמלאכו להיתר, לפי שיחומנה לאור מילתה היא.

[שנה ע' ס"ק יט]

דְּמַקְתָּה סְפָרוֹן בֵּיט גְּקָרָה פֶּל שְׂעֻרוֹ לְקַפְּדִי וְלַסְּדִי קָוּקָס⁽³⁶⁾. (36) ולדעת שאר הפטרים הטעירים שאין צריך יהוד מקום ממושב, כתוב בשוחת אגרות משה (אורח חייה סי' כב אות יב) שדברי הגמ"י שצעריך יהוד מקום אינכם אלא בתורת סימן שמקפיד על החפץ, וכן ביאר הגראן קרליין (חוות שני חי"ג פמ"ב ס"ק א אות א) שהగראת יהוד מקום היה שמהות הקפדו על החפץ, הרי הוא מינו במקום מסוים כדי שלא ישמשו בו שימושים אחרים.

ולמעשה, דעת הנראי' קרליין (שם אות ב) שהחש"ע והמשנ"ב נקבעו שלא כדרת הבית מאיר.

וכן כל דבר שמקפידים שלא לשנות את מקומו שלא לצורך, וכשהשתמשים בו מקפידים להחזרו למוקומו בוגר השימוש, כגון חלק העומד לכחיבת ראה לעיל (ס"י שח ס"ק ג), דעת הנרש"ז אויערבך (שש"ב פ"ב הע' ג, חולון שלמה ס"ק כ גות ב) שנחשב דבר שמייחדים לו מקום, והוא במויקaza אף לעת הבית מאיר.

[שנה ע' ס"ק כב]

בקעתי לא נצפְּקִי פְּקָר לְזָה⁽³⁷⁾. (37) אכן, לגבי חגורה שהוא לבוש בה בשבת עצמה, מבואר בשוע"ע לעיל (ס"י שג סי' י) שאסור ללבת עבה בחזרה בשוש מפתח בתוכה, מוחשש שהוא ישכח ויצא עמה לרשות הרבים. ובמשנ"ב בתפקידים רבים ס"ק נה) כתוב, שמצווה למשמש בערב שבת במקומות אחדים בלבד, שהוא ישכח ותשכח שיכא עמהם בשבת. והוסיף בבייה"ל שם (ד"ה מצוחה) בשם הגר"א, שסמור לשקיעה מושך אין זו רק מצוחה למשמש בהם, אלא חיזוב גמור היא.

[גיהיל ד"ה מטה]

קל לא בעשה קסיס פיקן שלא קי עלייך בין-השעות, זמקר לנער⁽³⁸⁾. (38) וכן כתוב במשנ"ב לעיל (ס"י רעטו ס"ק כ) שומרת לנער את הדמויקaza. ולענין טלטל דבר שנעשה בסיס בשבת, כתוב במשנ"ב להלן (ס"ק ל) שאסור. וכן כתוב החוויא (אורח סי' מאי ס"ק ח) שמודברי הגמ"י (מצחא בא, ב שדנה שחיירין הן הממעאים בכוס שתהה ממנה נבר' בשבת מחשבים את הocus לבסיס, מוכחים שאסור לטלטל בסיס שנעשה בשבת, ולא חותר אלל לנער אותן. אכן כתוב. שמודברי הגמ"א (ס"י שח ס"ק ג) משמע שאף טלטל מותר (וראה ברא"ה ובריטב"א) הובאו בשטמ"ק ביצה שכו) שכתבו שהcols נשחת בסיס, הוואיל ומוייחת היא לשוחת בה יין. והוסיף החוויא (שם). שבודורי הגמ"א (שבת מה, ב) שכתחבה שכן של תרגולים נהפר לבסיס על ידי ביצת אפרוח שניתנה בו בשבת (וראה במשנ"ב לעיל (ס"י שט ס"ק יח)). הביאור הוא, שהוא מיותר הנקן לך, נעשה בסיס אף בשבת עצמה.

וכתיב החוויא (שם) שرك דעת הבעל המואר אין הדבר נעשה בסיס בשבת עצמה, אך לדעת התוטס גם בשבת עצמה נעשה בסיס, והוסיף, שיתכן גם דעת הרמב"ן והרין עדעת התוטס.

[משוני'ב ס"ק יט]

דְּקָא בִּידּו לְמַשְׁהוֹקן עַד לְקַמְרָשִׁי קְלָטוֹ טָעַם הַקְּפָרִים⁽³⁹⁾. (39) וכן כל דבר שבודאי יהוא מוקן מאלוי בשבת, כתוב הלבשו שוד (על הטז סי' ק ד) שהוא בכלל יג��ו בידי אדם, ואינו נהשש ממויקaza, ובן כתוב הגרש"ז אויערבך (שווית מנוחת שלמה חי"א סי' ז אות ב). אמנם, לענין בדבר שהירה רטוב בון המשב"ב לעיל (ס"י שח ס"ק ט) שמויקaza הוא ואסור לטלטל כל השבת [וראה מה שכתבנו שם]. וכן מאכל Kapoor הנמצא במקפיא, דעת הגרש"ז אויערבך (טלטול שבת אות ז) שאינו מויקaza, אפילו אם אין בדעתו להפשירו בשבת, הוואיל ובידו לעשותות בן.

וור שדליך בין המשימות, כתוב השווי לעיל (ס"י רעט ס"א) שנחשב מויקaza אף לאחר שכבה, והויעוד הלבושי שוד (שם) והחוורא (אויח סי' מא ס"ק ט) מודוע לא יהודה מותר לטלטל מושום אמרו בידי

ארמי [באופן שידוע שיכלה השם שבת]. ותירץ הגרש"ז אויערבך (שווית מנוחת שלמה שם), שהמוציא דינ' של נר, הוואיל וזהאו בידים לפרש בין המשימות, ורכזו שישמש הנר בונין זה באופן שיש בו מושום איסור מויקaza, ولكن שומה דינו משאר יג��ו בידי אדם, שלא דחאו בידים, ואני חזוי אלא כדי שיתוקן [ועי' שחוורא], שככל הנראה לחילק זה התכוונו התוטס בשבת מג. א ד"ה בעודן עליו כל].

ודבר שאינו מוקן וראויב עת לשימוש, אך עמד לדוחות מוקן [מאליין] כתוב הפמ"ג (ראש יוסף ביצה כ, א) שאינו מויקaza, ומותר לטלטל אף קודם תיקונו, בשם שמותר לטלטל קדריה ורותחת למותר שאינה ראויה לאכילה עד שתתצטנן מעט, וכן כתוב

החוורא (אורח סי' מא ס"ק ט). אכן, מאכל שאינו מברשל הנמעא על גבי האש, כתוב התרלה לדוד (ס"י רעט ס"ק י) שנחשב מויקaza, וכן מבואר בחוויא (שם סי' לו ס"ק כו ד"ה דינים). וראיה בדרכיהם, שענו האם צריך באופן זה להסתיר מההаш, משום איסור שהוויה.

ונולד גמור, כגון אפר שנוצר מעיצים שנטרפו בשבת, כתוב החוויא (שם סי' מ"ר ס"ק י) שמבוואר בגמי (ביבעה ח, א) שנחשב מויקaza, אף אם הוא של נבר, ואנן הורר לטלטל מושום אמרו בידי אדם.

[משוני'ב ס"ק כ]

וְהִי בְּסָפָר קְפָל⁽⁴⁰⁾.

(40) טעם זה, כתוב בבייה"ל לעיל (ס"י רעטה סי' א ד"ה מפני) שנתרבא ברובם (פכ"ה מהל' שבת הכ"ג) וברשותי (שבת קיד, ב). אכן במקומות אחר (שם מ"ב, ב) כתוב רשי' שטעם האיסור הוא, מפני שעל ידי שקובע לו מקום הרוי הוא במחברו בטיט, ודומה הדבר למלאכה. [וראה מה שכתבנו שם בענין 'bijtol כל' מהיכרן].

[משוני'ב ס"ק כא]

דְּאָסָדֶר לְטַלְטֵל שָׁוָם קָלִי אֶלְאָ בְּשָׁבֵיל רַבָּר קְפָר לְטַלְטֵל⁽⁴¹⁾. (41) ולטלטל כל שמלאכו לאיסור לנערק דבר מויקaza אחר, בגין לטלטל פטש על מנת לסגור בו את הדלת כדי שלא יכנסו גבינים ויקחו חփוי מויקaza. אין הגרש"ז אויערבך (שש"ב פ"ב הע' ל) שמא מותר לטלטל, מדין טלטל כל שמלאכו לאיסור לנערק גוףו, אלא שהעיר שմבוואר בפמ"ג (ס"י רעטה משב"ז ס"ק א) ובספר ים יששכר (ביבעה כ, א), טלטל לצורך גופו והויא טלטל לעזוך רבר שנערק לו בשבת.

[משוני'ב ס"ק כב]

וְכִי שְׁלָא יַעֲגַע אַוְתָּה⁽⁴²⁾ וכו', וְלֹא קְמַגְּנִי-אַבְּרָהָם וְט"ז⁽⁴³⁾. (42) ואפק על פי שנגענו הביצה על ידי כל' אין אלא פסיק רושא באיסור דרבנן על ידי טלטל מן הצה, ביאר הגרש"ז אויערבך (חולון שלמה סי' יט הע' יא) שאין הדבר אסור מוחמת טלטל הביצה, אלא מהמתה הנגיעה בה, שנגעה המוחמת טלטל מוקצת אסורה בפני עצמה.

(43) שכוברים שאסוד ליגע בדבר מויקaza כשהנגעה היא לצורך

